

JAG OCH OSÄKERHETEN

Vem är jag och hur har jag blivit som jag är, det tänker jag på ibland. Det är svårt att veta varför jag måste vara på ett visst sätt och ibland kan man känna att ens historia redan är skriven och att man inte kan ändra på hur den ska gå.

Jag tror att jag blev blyg och osäker på mig själv när jag började skolan. Som liten hade jag inte gått på ett stort dagis och inte någon stor förskola, så när jag kom till skolan var nästan alla personers ansikten nya för mig. Då började jag känna mig liten och jag var rädd att säga något fel eller göra bort mig.

Det var i skolan jag också började känna mig dålig och jag tyckte att jag inte var lika duktig som de andra i klassen. Jag blev tvungen att gå på stöd och jag behövde extra hjälp i språk och modersmål. Hur mycket jag än läste på diktamen var hela pappret rött av att jag hade skrivit fel. När jag hörde vad de andra hade fått och att vissa av dem inte ens hade läst, då blev jag ännu mer besviken och jag började tvivla på mig själv.

Det var då jag blev ännu osäkrare på mig själv, därför att siffrorna på pappret talade om för mig om jag var en bra person eller en dålig. När jag äntligen fick vet att jag hade dyslexi kände jag mig som en utomjording bland de andra i klassen, för jag förstod inte riktigt vad dyslexi var för någonting. All denna osäkerhet har följt med mig och nu sitter den fastklistrad i min skugga och det går inte att suddas bort den. Varje gång jag ska säga någonting i skolan blir jag så nervös, medan jag där hemma kan vara mer pratsam och slappna av.

”Alla mina minnen, både bra och dåliga, det är de som har format mig. Det är dessa minnen som gör mig till Paola Björklund: En långväxt flicka som känner sig liten i den stora världen där hon står.”

Paola Björklund, 16 år

O.LIKA
Styrka i mångfald

När morfar blev sjuk var jag arg och ledsen. Jag trodde att han skulle få leva längre därför att han fick komma hem från sjukhuset. Pappa och jag åkte hem till dem. När jag kom dit fick jag krama morfar en sista gång, för på natten dog han. Jag tror att jag aldrig har gråtit så mycket som då. Jag kunde börja gråta av att jag började tänka på morfar.

Farmor spelade en stor roll i mitt liv också därför att hon bodde hemma hos mig och min familj och man såg henne varje dag. Jag minns hur hon och jag brukade sitta på hennes säng och titta på gamla fotografier och farmor fick berätta vem som var vem. Fotografierna fanns i en liten grölblommig kista. I den kistan fanns det bilder av min farfar. Det var den enda glimten av farfar jag fick. Fast farmor var gammal lekte hon med mig och mina systrar. När hon diskade och vi kom in i köket brukade hon jaga oss med diskborsten. Det tyckte vi var så roligt.

Efter att morfar hade gått bort, så gick farmor också bort samma år. Jag såg henne också dagen före hon dog. Jag minns att det var jag, mamma, mina systrar Julia och Beata. Jag sprang in i sjukhuset för att jag ville träffa farmor. När mamma kikade in genom dörren klämde jag mig in och där låg farmor så stilla, hon bara sov, men mamma ville inte att vi skulle gå in för att hon hade blod runt munnen. Det är sista bilden jag har av farmor, före hon gick bort på natten.

Jag och Osäkerheten av Paola Björklund, 16 år

